

Arrest

nr. 186 951 van 18 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: De heer X en mevrouw X, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de heer X en mevrouw X, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 januari 2017 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster is luidens de verklaringen van haar ouders, handelend in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind, van Russische nationaliteit en is op 13 februari 2015 in België geboren. Zij heeft zich vluchteling verklaard op 2 oktober 2015.

1.2. Het dossier van verzoekster werd op 12 oktober 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 5 december 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag bij aangetekend schrijven ter kennis gebracht. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde bij monde van uw ouders een Russisch staatsburger van gemengde Russisch-Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 13 februari 2015 in Ottignies-Louvain-la-Neuve (België) en bent dus minderjarig. Uw ouders, Z.(...) I.(...) (OV. X) en O.(...) D.(...) (O.V. X), kwamen in 2012 naar België omdat ze problemen kenden met de familie van uw moeder, die zich tegen hun relatie verzette omdat uw vader een etnische Rus en christen is. Omwille van deze problemen vroegen uw ouders zelf een eerste maal asiel in België in 2012. Zowel de asielaanvraag van uw moeder als die van uw vader werd afgesloten met een weigeringsbeslissing, op respectievelijk 21 augustus 2012 en 29 december 2014, omdat hun aanvraag ongegrond bevonden werd. Beide beslissingen werden in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van respectievelijk 21 december 2012 en 23 juni 2015. Het Cassatieberoep dat uw moeder hiertegen indiende werd op 12/02/2013 door de Raad van State verworpen. Op 11 september 2015 dienden uw ouders zelf een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten zonder dat ze naar hun herkomstland waren teruggekeerd. Op 2 oktober 2015 dienden ze in ook uw hoofde een afzonderlijke asielaanvraag in. Uw ouders vrezen namelijk dat u bij een eventuele uitreis naar de Russische Federatie eveneens het slachtoffer zou worden van de problemen met de familie van uw moeder. De kans bestaat dat u zonder moeder zou moeten opgroeien omdat de familie van uw moeder haar iets zou aandoen. Het is eveneens mogelijk dat de familie van uw moeder u van uw ouders zou afpakken om u tot de islam te bekeren. Tot slot zou u in de Russische Federatie, net als uw ouders, geen woonst hebben. Ter staving van uw asielaanvraag werd een doopselcertificaat uit België neergelegd.

B. Motivering

Uit de verklaringen van uw ouders blijkt dat de vrees die uw ouders in uw hoofde koesteren tweeledig is. Enerzijds vrezen uw ouders dat ook u het slachtoffer zal worden van de problemen met de familie van uw moeder. Anderzijds zou u bij een eventuele uitreis naar de Russische Federatie geen woonst hebben (CGVS moeder 2e AA, p. 3-6 – CGVS vader 2e AA, p. 5-6).

Wat betreft de vrees dat u in de Russische Federatie geen woonst zou hebben, er moet op gewezen worden dat deze vrees door uw vader ook in het kader van zijn eigen huidige, tweede asielaanvraag werd ingeroepen. Aangezien in het kader van de tweede asielaanvraag van uw vader werd geoordeeld dat dit motief niet volstaat om de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk te vergroten, volstaat dit motief evenmin om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te concluderen. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw vader, Z.(...) I.(...) (OV. X), werd genomen, verwijst ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

"Daarnaast haalde u aan dat ook de relatie met uw eigen familie ondertussen vertroebeld is. U heeft in 2014 zelf alle contact met uw familie verbroken nadat u van een vriend in Rusland vernam dat uw familie het nagelaten had u op de hoogte te brengen van het overlijden van uw grootvader en uw moeder buiten uw medeweten om toch besloten heeft de boerderij van uw grootvader te verkopen, niettemin u haar gevraagd had dit niet te doen (CGVS, p. 3-4). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw situatie en het leed dat hiermee gepaard gaat, volstaat de vertroebelde relatie met uw familie niet om de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk te vergroten. U haalde doorheen uw verklaringen immers geen enkel element aan dat wijst op een intentionele bedreiging van leven, vrijheid en/of fysieke integriteit in uw eigen hoofde of in hoofde van uw gezin vanwege de vertroebelde relatie met uw familie. Zo blijkt uit uw verklaringen dat het uw keuze was om het contact met uw familie te verbreken. U liet dit aan uw moeder weten door middel van een brief, die uw vriend in uw naam schreef en haar persoonlijk bezorgde. Na ontvangst van deze brief, heeft uw moeder uw wens gerespecteerd en heeft ze niet gepoogd om nog contact met u op te nemen (CGVS, p. 4). Ook met uw broer en uw oom hebt u sinds 2014 geen contact meer (CGVS, p. 3) en u haalde doorheen uw verklaringen geen enkele element aan dat er op wijst dat u of uw gezin bij terugkeer iets te vrezen zou hebben vanwege uw broer of oom. De enige vrees die u in dit verband aanhaalde, was het feit dat u en uw gezin bij terugkeer naar de Russische Federatie geen woonst meer zouden hebben omdat de boerderij van uw grootvader verkocht is (CGVS, p. 4-5). Ook hierin kan echter geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit noch van die van uw gezin worden gevonden. Uit uw verklaringen blijkt immers niet de intentie vanwege uw moeder, de Russische autoriteiten of derden om u en uw gezin huisvesting te ontfangen en jullie zo te vervolgen of ernstige schade toe te brengen. Het betreft hier dan ook een louter socio-economisch probleem, dat niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep, valt, noch binnen de definitie van de subsidiaire bescherming. Voor zover uw moeder toch de intentie zou hebben gehad u en uw gezin huisvesting te ontfangen, maakte u bovendien niet aannemelijk waarom u ook op dit punt niet op de bescherming van

uw autoriteiten zou kunnen rekenen. Zodoende volstaat dit motief evenmin om de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk te vergroten."

Met betrekking tot de in uw hoofde ingeroepen vrees ten aanzien van de familie van uw moeder moet vooreerst benadrukt worden dat uw ouders de problemen met de familie van uw moeder allebei reeds aanhaalden in het kader van hun eigen eerste asielaanvraag en toen reeds geoordeeld werd dat hun asielaanvraag ongegrond was omdat ze niet aannemelijk wisten te maken dat ze niet op de bescherming van jullie autoriteiten konden rekenen. In het kader van hun huidige tweede asielaanvraag halen uw ouders geen elementen aan die de kans dat ze omwille van deze problemen alsnog in aanmerking komen voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Bijgevolg volstaan de problemen met de familie van uw moeder ook in uw hoofde niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te concluderen. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw moeder, O.(...) D.(...) (O.V. X), werd genomen, verwijs ik graag naar haar beslissing. Deze luidt als volgt:

"Aangaande de problemen met uw broer moet er vooreerst op gewezen worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u niet aannemelijk maakte dat u niet op de bescherming van uw autoriteiten kon rekenen en uw asielaanvraag zodoende ongegrond bevonden werd. In het kader van uw huidige asielaanvraag haalde u geen enkel element aan dat erop wijst dat het u bij terugkeer naar de Russische Federatie thans wel aan bescherming van uw autoriteiten zou ontbreken. U stelde slechts dat u van uw vriendin in Dagestan vernomen had dat u niet naar uw thuisland mag terugkeren omdat dat veel te gevaarlijk is voor u. Uw broer zou u namelijk kunnen vinden en u vervolgens opsluiten of zelfs vermoorden omdat u hem ten schande heeft gebracht omdat u zich heeft bekeerd en een katholiek kind heeft. Hij zou ook uw kind kunnen afnemen en haar bekeren en verplichten een hoofddoek te dragen (CGVS, p. 3-5). Zij er vooreerst op gewezen dat uit deze verklaringen geenszins kan worden afgeleid dat u bij terugkeer niet langer op de bescherming van uw autoriteiten kan rekenen. Daarnaast zij opgemerkt dat u zich louter baseert op de verklaringen van uw vriendin in Dagestan en uit de andere door u aangereikte elementen niet blijkt dat uw broer bij een eventuele terugkeer naar de Russische Federatie stappen zou ondernemen tegen u en/of uw dochter. Zo moet worden vastgesteld dat u zelf sinds uw aankomst in België geen contact meer onderhoudt met uw familie, maar uw familie, uw broer inclusief, sindsdien evenmin op enige wijze gepoogd heeft contact met u te zoeken, hetzij via uw vriendin, die regelmatig naar uw ouderlijke huis gaat, hetzij via uw zus in België, die nog steeds contact met jullie moeder onderhoudt. Zelfs nadat uw familie vernam dat u in België ondertussen bevallen bent van een dochter, volgden er geen pogingen om contact met u op te nemen (CGVS, p. 4-5). Indien uw broer er daadwerkelijk op uit is om u te vermoorden en/ of uw dochter af te pakken om haar tot de islam te bekeren, kan er redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat hij op zijn minst gepoogd zou hebben om u en/of uw dochter ook hier in België ter verantwoording te roepen. Dat uw familie in de gegeven omstandigheden zelfs niet eens bij uw zus naar u geïnformeerd heeft (CGVS, p. 4-5), is in deze opvallend en doet twijfels rijzen over de ernst van uw vrees. U verklaart hierbij ook dat uw familie beschaamd is dat u zich bekeerd heeft (tot het katholicisme) (CGVS p. 3-4). Dit kan echter bezwaarlijk gezien worden als een nieuw element in het kader van uw huidige asielaanvraag daar dit religieuze element reeds speelde voor uw vertrek uit uw land (uw familie wist immers dat uw man geen moslim was) en dit dan ook in rekening werd genomen bij de beoordeling van uw eerste asielaanvraag. Bovendien is het loutere feit dat uw familie zich beschaamd voelt omwille van uw bekering niet van dien aard dat het zou gaan om vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Omwille van bovenstaande redenen volstaan uw nieuwe verklaringen aangaande de problemen met uw broer niet om de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk te vergroten."

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, een doopselcertificaat, is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen. Uit dit document blijkt slechts dat u in België gedoopt werd, maar het bevat geen informatie aangaande de in uw hoofde ingeroepen vrees ten aanzien van de Russische Federatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De ouders van verzoekster, handelend in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind, voeren in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 1, A 2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), evenals van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij voeren ter adstructie van het middel het volgende aan:

"1)Voorafgaande opmerking

Overwegende dat verzoekers in het kader van het onder rubriek gemeld dossier, de economische redenen die ter staving van hun asielaanvraag ingeroepen werden niet zullen aanpakken.

2)De christelijke godsdienst van verzoekers

Overwegende dat de tegenpartij de christelijke godsdienst van verzoekster geenszins in twijfel trekt.

Dat zij het christelijk doopsel van de dochter van verzoekers ook niet in twijfel trekt.

Dat zij echter meldt dat de godsdienst van verzoekster reeds ingeroepen werd in het kader van de eerste asielaanvraag en dat het bijgevolg in het kader van deze tweede asielaanvraag geen nieuw element vormt in de zin van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980.

Dat echter vastgesteld dient te worden dat zowel de bekering van verzoekers tot de christelijke godsdienst als het doopsel van hun dochter in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekers niet onderzocht werd.

Dat verzoekers anderzijds sinds hun bekering meelevende christen zijn.

Dat in het kader van de eerste asielaanvraag enkel ingeroepen werd dat verzoekster in haar land van herkomst de moslimpraktijken niet volgde.

Dat verzoekster in het kader van haar eerste asielaanvraag tijdens haar eerste verhoor door tegenpartij, verklaarde dat "Hebt u problemen met uw familie omwille van religieuze zaken ? ik had geen problemen, ik ben doof en ben dus niet pratiserend, ik lees de koran niet" (p. 13 van het gehoorverslag).

Dat verzoekster zich met de waarden van de islamitische godsdienst niet identificeerde, maar dat zij zich op dat ogenblik echter geenszins tot het christendom bekeerd zou hebben.

Dat verzoekster zich sindsdien, tot het christendom bekeerde en dat hun dochter eveneens gedoopt werd, wat tegenpartij niet in twijfel trekt.

Dat dit uitdrukkelijk uit hun verhoor door tegenpartij blijkt.

" - geen andere vrees voor dochter dan wal u ook vreest voor uzelf bij terugkeer?

Waarom naar Rusland, ze is heel klein. Ik ken de sit in Rusland. Ik weet niet wat ze zal doen, aïs ze groot is, kan ze als ze wil terugkeren Ze heeft ons hier in B nodig, om te leren en naar school te gaan, als ze wil gaan als ze groot is dan is dot haar keuze, maar wij moeten hier voor haar zorgen m en haar helpen. ze is hier geboren en gedoopt, Ze is katholiek en alles gaat vlot zo. in juli 2015 is ze hier gedoopt. Het feit is dat ze hier geboren en gedoopt is, dus waarom zou ze naar Rusland terug gaan. Ze heeft een kruis en armband gekregen, ik hen heel blij. (toont doopsel foto op gsm)" (p. 5 van het gehoorverslag van verzoeker dd 25 november 2016).

Dat uit deze verklaringen blijkt dat het doopsel van hun dochter in juli 2015 plaatsvond.

Dat verzoekster verklaarde dat :

"- u mag met terugkeren omdat het gevaarlijk is voor u, waarom?

Omdat mijn broer me zou kunnen vermoorden of me opsluiten. Hij kan niet naar hier komen, maar als ik daar zou zijn, zou hij me kunnen vinden. En ik weet sowieso dat hij me zou kunnen doden. Mijn fam is ook beschaamd over mij omdat ik me bekeerd heb en ik een katholiek kind heb, Ik kan niet naar daar terugkeren, Ik wil mijn leven hier leiden.” (p. 3 van het gehoorverslag van verzoekster dd 25 november 2016).

Dat verzoekster uitdrukkelijk meldde dat zij na haar aankomst in België christen geworden was.

Dat door deze maatregel niet te uit te voeren, kan de betwiste beslissing niet geldig gemotiveerd worden in de zin van de wet op de formele motivering van de bestuurshandelingen en schendt daardoor de formele motiveringslicht zoals bepaald in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 evenals artikel 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980.

“- sinds wanneer?

Sinds we in B zijn aangekomen Onze dochter is gedoopt. We zijn in 2009 teren kennen en in 2012 toen we in B aankwamen, we hebben besloten om naar hier te komen, hier werk te vinden en een leven op te bouwen en zijn sindsdien katholiek En toen dochter geboren was, hebben we haar laten dopen, dat was een mooie gelegenheid, we waren aangesproken door die religie. Het was een mooi feest, we zijn door de katholieke gemeenschap in B goed verwelkomd. We wonen in Hamme-Mille, We hebben contact met de bureu. We hebben een Hollander als buur met wie we ons goed verstaan, We eten soms samen, de kinderen zijn samen. We hebben goede contacten met de bureu, leren hen een beetje gebarentaal. In Rusland is sfeer helemaal anders. Hier zijn we open gebloeid, hier hebben we goeie rel met vrienden en zijn we heel blij. Binnenkort gaan we etentjes organiseren. We nodigen elkaar uit onder vrienden en onze kinderen spelen samen, dat is heel aangenaam. Het is beter om samen te blijven. Mijn dochter is horende, ik weet niet of u dat al wist, maar ze leert gebarentaal. Ze is heel nieuwsgierig. Ze speelt ook met de kinderen van de bureu. We zijn heel blij met de contacten die we hier hebben.” (p. 6 van het gehoorverslag van verzoeker dd. 25 november 2016).

Dat het dus geen twijfel lijdt dat verzoekers zich thans officieel naar de christelijke godsdienst wenden, ten nadele van de islamitische godsdienst, wat verzoekster betreft, gezien verzoekers hun dochter deden dopen.

Dat door deze maatregel niet te uit te voeren, kan de betwiste beslissing niet geldig gemotiveerd worden in de zin van de wet op de formele motivering van de bestuurshandelingen en schendt daardoor de formele motiveringslicht zoals bepaald in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 evenals artikel 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980.

Dat het vluchtelingenstatuut aan verzoekers bijgevolg rechtstreeks erkend dient te worden

3) De apostasie

Overwegende dat verzoekster van islamitische godsdienst was en zich tot het christendom bekeerde.

Dat verzoekster voor het Tsjetsjeens strafwetboek dus wettelijk van de misdaad van apostasie schuldig is, aangezien zij de islamitische godsdienst verworpen heeft ten gunste van een andere godsdienst, in casu de christelijke godsdienst.

Dat artikel 125.2 van het Tsjetsjeense strafwetboek wat de misdaad dat het van apostasie kwalificeert met de dood bestraft.

Dat de Raad van Europa de formulering van dit artikel herneemt, die overduidelijk is : « Article 125 (2) « Tout individu coupable du crime d'apostasie se verra offrir une possibilité de repentir et le tribunal désignera à cet effet une période d'une durée définie. S'il s'obstine et refuse de revenir à l'Islam, le coupable sera passible de la peine capitale. » (Stuk 2)

Dat de Raad van Europa eveneens meldt dat « La République tchétchène est aujourd'hui le seul territoire relevant de la juridiction de l'OSCE où le code pénal repose sur la loi religieuse islamique, la Charî'a, selon le terme repris par les autorités tchétchènes »

Dat deze Rechtsmacht reeds gevelde heeft dat :

(...)

(RvV, Arrest X dd 09 september 2014).

Dat verzoeker meldde dat hij om reden van zijn bekering vervolgingen in zijn land van herkomst vreesde.

“- Ik heb geen vragen meer, wil u nog iets zeggen, vragen toevoegen?

Ah we in RF zouden zijn met mijn vrouw en dochter, is er een risico dat haar fam haar zou kidnappen omwille van haar religie, Mijn dochter zou zonder moeder kunnen opgroeien, Mijn vrouw is nog altijd bang dat haar in Rusland iets zou overkomen en dan zou mijn dochter geen contact met moeder meer hebben. Ik wil hier in B blijven, samen. Het is belangrijk dat we samen

blijven, want geen contact hebben met fam. is moeilijk. Als we gesplitst zouden worden in verschillende landen, zou dat moeilijk zijn, want het is belangrijk samen op te groeien voor mijn dochter. We zijn nu katholiek en willen dat doorgeven aan onze dochter. We hebben geen banden meer met moslims.” (p. 6 van het gehoorverslag van verzoeker dd 25 november 2016).

Dat in tegenstelling tot de beweringen van tegenpartij, zullen verzoeker, en in de eerste plaats verzoekster, zich niet kunnen beroep op de bescherming van de nationale overheden, gezien zij het risico loopt door deze zelfde overheden wegens apostasie ter dood veroordeeld te worden.

Dat de Russische overheden dit strafwetboek eveneens zullen moeten toepassen.

Dat tegenpartij deze kwestie van de apostasie duidelijk niet in acht genomen heeft en dit probleem geenszins onderzocht heeft.

Dat door deze maatregel niet te uit te voeren, kan de betwiste beslissing niet geldig gemotiveerd worden in de zin van de wet op de formele motivering van de bestuurshandelingen en schendt daardoor de formele motiveringslicht zoals bepaald in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 evenals artikel 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980.

Dat het vluchtelingenstatuut aan de dochter van de verzoekers bijgevolg rechtstreeks erkend dient te worden, of in elk geval dienen de bestreden beslissingen nietig verklaard te worden en moet het dossier aan de tegenpartij overgemaakt worden om bijkomende onderzoeken in te stellen.

4) De godsdienstvrijheid

Overwegende, dat hoewel verzoekers zich tot het christendom bekeerden, vastgesteld dient te worden dat zij hun godsdienst niet vrijuit zullen kunnen uitoefenen.

Dat gezien verzoekster inderdaad de misdaad van apostasie begaan heeft, zij ongetwijfeld haar bekering niet in het openbaar zal kunnen tonen.

Dat dit tot de doodstraf zou kunnen leiden.

Dat, zoals vermeld in het hierboven vermeld arrest, verzoekers er niet toe gedwongen kunnen worden hun geloof verborgen te houden en hun geloof verborgen uit te oefenen.

Dat een dergelijke dwang op zichzelf rechtvaardigt dat het vluchtelingenstatuut aan verzoekers toegekend wordt.

Dat opnieuw vastgesteld dient te worden dat de tegenpartij hieromtrent geen onderzoek ingesteld heeft.

Dat, rekening houdend met de beschuldiging van apostasie, verzoekster in geval van terugkeer naar haar land van herkomst duidelijk haar christelijke godsdienst zal moeten verbergen.

Dat door deze maatregel niet te uit te voeren, kan de betwiste beslissing niet geldig gemotiveerd worden in de zin van de wet op de formele motivering van de bestuurshandelingen en schendt daardoor de formele motiveringslicht zoals bepaald in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 evenals artikel 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980.

Dat het vluchtelingenstatuut aan de dochter van de verzoekers bijgevolg rechtstreeks erkend dient te worden, of in elk geval dienen de bestreden beslissingen nietig verklaard te worden en moet het dossier aan de tegenpartij overgemaakt worden om bijkomende onderzoeken in te stellen.

5) De vrezen van verzoekers ten opzichte van de familie van verzoekster

Overwegende dat verzoekers uitlegden dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst represailles vanwege de familie van verzoekster vreesden.

Dat deze represailles meerdere motiveringen hebben.

Dat zij ten eerste gegrond zijn op de bekering van verzoekster die de islamitische godsdienst - die de godsdienst van haar familie is - afgezworen heeft om zich naar de christelijke godsdienst te wenden, die met haar waarden overeenstemt.

Dat, zoals hierboven vermeld, deze bekering pas plaatsvond na haar aankomst op het grondgebied van het Koninkrijk.

Dat, ten tweede, verzoekster, die van Tsjetsjeense etnische herkomst is, een koppel vormt, met een Rus, die ook van christelijke godsdienst is.

Dat, zoals zij het tijdens haar verhoor door tegenpartij uitlegde, dit voor haar familie een schande is

Dat, ten derde, verzoekers een dochter hebben die uit hun relatie geboren is en dat het kind gedoopt werd, wat verzoekster tijdens haar verhoor deed gelden.

“heeft uw fam zelf nog geprobeerd contact op te nemen?

Mee, ik heb mijn nr. niet geg. en mijn vriendin geeft mijn nr ook met. Niem kent mijn nr hier. Met zus heb ik contact hier in B, maar sinds doop van dochter wil ze me niet meer contacteren” (p. 4 van het gehoorverslag van verzoeker dd 25 november 2016).

Dat verzoekster gemeld heeft dat haar familie zeer godsdienstig is.

“- waarom denk je dat uw broer uw dochter zou afnemen?

Om haar te bekeren. Om haar een hoofddoek te doen dragen. Hij heeft 3 kinderen en zijn 3 kinderen dragen een sluier. Zijn vrouw ook, als ze weigert, slaat hij haar. Hij zou hetzelfde kunnen doen met mijn dochter en dat wil ik niet, ik heb ze laten dopen en ik wil niet dat ze naar die cultuur terugkeert. Als mijn vriendin vertelt over wat er gebeurt met het gezin van mijn broer, dan wil ik niet dat dat met mijn dochter zal gebeuren.” (p. 5 van het gehoorverslag van verzoeker dd 25 november 2016).

Dat al deze redenen rechtvaardigen dat de familie van verzoekster schande ondergaat en dat zij op hen wraak wil nemen voor wat zij haar doet ondergaan.

Dat verzoekster uitdrukkelijke gemeld heeft dat haar familie met haar geen contact wou hebben (p. 4 van het gehoorverslag van verzoekster dd. 25 november 2016).

Dat verzoekers ook vrezen dat hun dochter hen door de familie van verzoekster afgenomen zou worden:

“Ik heb schrik. Hier ben ik rustig en ik wil hier blijven. Ginder zouden er te veel conflicten en stress zijn. Mijn vriendin woont dicht bij mijn fam., als ze nieuws gaat vragen, ziet ze dat het een conflictueuze sit is en zegt dat ik hier moet blijven en niet naar RF moet terugkeren, dat het hier veel rustiger is. Ah ze weten dat ik een kind heb en ze zouden me kunnen meenemen, dat wil ik niet. Het is beter dat we alle 3 hier blijven, als we in Rusland zijn kan mijn fam. mijn kind nemen en haar bekeren. Dat wil ik niet. Hier hebben we een rustig leven. We gaan wandelen en gaan buiten, dat kon ginder niet. Ik was heel de tijd binnen, want mijn ouders wilden niet dat ik buiten ging. Ik probeerde l.(...) af en” (p. 4 van het gehoorverslag van verzoeker dd 25 november 2016).

Dat al deze redenen tot schaamte bij haar familie haat tegeven over verzoekster verwekte.

Dat zij vreest voor de belediging door haar broer vermoord te worden.

“- wat concreet heeft vriendin dan gezegd waarom u niet mag terugkeren?

Omdat mijn broer me zal vinden en me doden en mijn dochter afpakken. Dus het is beter dat ik niet terugkeer.” (p. 5 van het gehoorverslag van verzoeker dd 25 november 2016).

Dat in tegenstelling tot de beweringen van tegenpartij, verzoekster geenszins over de bescherming van de nationale overheden zal kunnen genieten, rekening houdend met het bepaalde van artikel 125.2 van het Tsjetsjeense strafwetboek die de inbreuk van apostasie met de dood bestraft.

Dat tegenpartij aan verzoekers verwijt met hun familie in hun land van herkomst geen contacten meer te hebben.

Dat verzoekster echter benadrukte dat deze contacten met haar zuster verbroken werden toen deze laatste vernomen had dat de dochter van verzoekers gedoopt werd.

“- heeft uw fam zelf nog geprobeerd contact op te nemen?

Nee, ik heb mijn nr niet geg. en mijn vriendin geeft mijn nr ook niet. Niem kent mijn nr hier. Met zus heb ik contact hier in B, maar sinds doop van dochter wil ze me niet meer contacteren” (p. 4 van het gehoorverslag van verzoeker dd 25 november 2016).

Dat dit de vrees voor vervolging en represailles in hoofde van verzoekers nog versterkt.

Dat anderzijds rekening gehouden moet worden met de handicap van verzoekers die doofstom zijn, wat de contacten met het land van herkomst zeer moeilijk en zelf bijna onmogelijk maakt.

Dat door deze maatregel niet te uit te voeren, kan de betwiste beslissing niet geldig gemotiveerd worden in de zin van de wet op de formele motivering van de bestuurshandelingen en schendt daardoor de formele motiveringslicht zoals bepaald in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 evenals artikel 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980.

Dat het vluchtelingenstatuut aan de dochter van de verzoekers bijgevolg rechtstreeks erkend dient te worden, of in elk geval dienen de bestreden beslissingen nietig verklaard te worden en moet het dossier aan de tegenpartij overgemaakt worden om bijkomende onderzoeken in te stellen.”

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het verslag “Documents d’information” van de Council of Europe d.d. 10 mei 2000 en het verslag “Torture en Russie: Cet enfer créé par l’Homme” van RefWorld.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) de problemen die haar vader aanhaalt in het kader van zijn tweede asielaanvraag, met name de vertroebelde relatie met zijn familie en het feit dat zij bij terugkeer naar de Russische Federatie geen woonst meer zouden hebben omdat de boerderij van zijn grootvader verkocht is, (a) niet beschouwd kunnen worden als een intentionele bedreiging van hun leven, vrijheid en/of fysieke integriteit, (b) van louter socio-economische aard zijn en (c) hij niet aannemelijk maakt niet op de bescherming van zijn autoriteiten zou kunnen rekenen, en (ii) de problemen die haar moeder aanhaalt in het kader van haar tweede asielaanvraag met haar broer ten gevolge van haar bekering en de doop van verzoekster (a) geen afbreuk doen aan de inzake haar eerste asielaanvraag gedane vaststelling dat zij niet aannemelijk maakt dat het hen aan nationale bescherming ontbreekt, (b) louter gebaseerd zijn op de verklaringen

van haar vriendin in Dagestan en uit de andere door haar aangereikte elementen niet blijkt dat haar broer bij een eventuele terugkeer naar de Russische Federatie stappen zou ondernemen tegen haar en/of verzoekster, (c) het religieuze element bezwaarlijk gezien kan worden als een nieuw element in het kader van haar huidige asielaanvraag daar dit religieuze element reeds speelde voor haar vertrek uit haar land en dit dan ook in rekening werd genomen bij de beoordeling van haar eerste asielaanvraag, en (d) het loutere feit dat haar familie zich beschaamd voelt omwille van haar bekering niet van dien aard is dat het zou gaan om vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 18 januari 2016, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar ouders, (Z.I. en O.D.). Zij roept geen eigen motieven in.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 186 950 van 18 mei 2017 het beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag in hoofde van haar ouders (Z.I. en O.D.), verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“(…)

3.1. *Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 februari 2017, voeren verzoekende partijen aan dat zij in hun eerste asielaanvraag alleen hadden gesteld dat zij een gegronde vrees voor vervolging dienden te koesteren omwille van hun gemengd huwelijk. Verzoekende partijen wijzen er op dat er thans sprake is van een bekering en het doopsel van het kind. Elementen die volgens verzoekende partijen niet werden onderzocht. Verzoekende partijen wijzen er op dat dit elementen zijn waarvoor zij wel degelijk vervolgd zullen worden, en stellen dat hun handicap het nog erger maakt nu zij zich niet kunnen weren.*

Ter terechtzitting van 27 april 2017 waarbij ook het dossier van het kind werd behandeld, gaan partijen akkoord dat de twee zaken samen worden behandeld. De Raad stelt vast dat in het dossier van het kind een doopakte zit waaruit blijkt dat het kind gedoopt is. De Raad stelt tevens vast dat verzoekende partijen weliswaar beweren dat verzoekster bekeerd is, doch dat zij dat niet aantonen en verwerende partij geen onderzoek heeft verricht naar een eventuele bekering van verzoekster. De Raad stelt tevens vast dat een bekering op zich van verzoekster door verwerende partij niet wordt betwist.

3.2. *Na beide partijen nogmaals te hebben gehoord ter terechtzitting van 21 april 2016, is de Raad van oordeel dat ofschoon de bekering van verzoekster en het doopsel van hun kind hebben plaatsgevonden na hun vorige asielaanvraag, de commissaris-generaal moet worden bijgetreden waar deze in de bestreden beslissing stelt dat dit religieuze element reeds speelde voor hun vertrek uit hun land van*

herkomst daar verzoeksters familie wist dat haar man geen moslim was, en dit element dan ook in rekening werd genomen bij de beoordeling van de eerste asielaanvraag van verzoekende partijen. Verzoekster gaf in het kader van haar vorige asielaanvraag uitdrukkelijk aan dat zij is moeten vluchten omwille van de godsdienst van haar echtgenoot, een gegeven dat noch door de commissaris-generaal noch door de Raad betwist werd/wordt, doch waarvan besloten werd dat deze niet dermate ernstig zijn dat er kan worden gesproken van daden van vervolging en/of ernstige schade. In arrest nr. X van 21 december 2012 wordt als volgt gesteld: "Terugkomend op de verklaring van verzoekende partij dat zij is moeten vluchten uit haar land omdat zij vreesde door haar broer te worden vermoord omdat hij niet akkoord ging met haar huwelijk, merkt de Raad op dat verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij, behalve haar broer, geen andere mensen vreest – zij heeft met niemand anders problemen en behalve het probleem met haar broer heeft zij geen andere problemen – dat zij zelf nooit fysiek is aangepakt door haar broer, dat haar man slechts één keer problemen heeft ondervonden met haar broer, dat er verder nooit andere dingen zijn gebeurd, dat haar broer na haar vertrek uit haar land van herkomst niet meer naar haar man is gekomen, dat haar familie haar man kende gedurende de drie jaar dat zij vrienden waren en dat die, en evenmin haar broer, problemen hadden met deze vriendschap, dat haar oudste zus U. er geen problemen mee had dat zij met hem ging trouwen, dat haar zus niet akkoord was met wat haar broer R. had gedaan, dat noch zij, noch haar echtgenoot, ooit problemen hebben gehad met de autoriteiten, dat zij verder geen problemen heeft gekend met haar familie omwille van religieuze zaken en dat haar zus die hier in België is heeft beloofd dat ze ging proberen om tot een oplossing te komen met haar familie. Om die redenen meent verwerende partij te kunnen besluiten dat er geen sprake is van daden van vervolging (zie punt 2.2.2.).

De Raad wijst verzoekende partij erop dat, om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, de problemen die verzoekende partij aanhaalt, aanleiding dienen te geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin, hetgeen wil zeggen dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. X). De Raad is van oordeel dat, gelet op de door verwerende partij aangehaalde redenen, verwerende partij met recht kon vaststellen dat de problemen die verzoekende partij heeft aangehaald niet ernstig genoeg zijn om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De Raad wenst er ook nog op te wijzen dat verwerende partij motiveert dat verzoekende partij over een intern vestigingsalternatief beschikt. Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat het feit dat zij niet door de overheden maar slechts door een familielid lastiggevallen werd, "onvoldoende is om de toepassing van het Verdrag van Geneve uit te sluiten", wijst de Raad erop dat de opmerking van verwerende partij: "Noch u, noch uw man hebben ooit problemen gehad met de autoriteiten", één van de vele redenen betreft waarop verwerende partij zich stoelt om tot de voormelde conclusie te komen. Het is niet zo dat verwerende partij heeft besloten dat de door verzoekende partij aangehaalde problemen niet ernstig genoeg zijn om te kunnen stellen dat er sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, omdat verzoekende partij "slechts door een familielid" werd lastiggevallen en niet door de overheden."

Daarenboven werd vastgesteld dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken zich niet te kunnen beroepen op de bescherming van hun autoriteiten daar zij hiertoe nooit enige poging hebben ondernomen en dat zij over een intern vestigingsalternatief beschikken binnen de Russische Federatie.

Verzoekende partijen brengen in het kader van hun huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen bij die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De (eventuele) bekering van verzoekster en het gegeven dat hun kind gedoopt is, vermag voorgaande vaststellingen niet in een ander daglicht te stellen. In de bestreden beslissing wordt op correcte wijze gemotiveerd dat uit de verklaringen van verzoekster dat haar broer haar zou opsluiten of zelfs vermoorden omdat zij hem ten schande heeft gebracht omdat zij zich heeft bekeerd en een katholiek kind heeft, geenszins kan worden afgeleid dat zij bij terugkeer niet langer op de bescherming van haar autoriteiten kan rekenen. Daarnaast wordt opgemerkt dat verzoekster zich louter baseert op de verklaringen van haar vriendin in Dagestan en uit de andere door haar aangereikte elementen niet blijkt dat haar broer bij een eventuele terugkeer naar de Russische Federatie stappen zou ondernemen tegen haar en/of hun dochter. Zo wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat "u zelf sinds uw aankomst in België geen contact meer onderhoudt met uw familie, maar uw familie, uw broer inclusief, sindsdien evenmin op enige wijze gepoogd heeft contact met u te zoeken, hetzij via uw vriendin, die regelmatig naar uw ouderlijke huis gaat, hetzij via uw zus in België, die nog steeds contact met jullie moeder onderhoudt. Zelfs nadat uw familie vernam dat u in België ondertussen bevallen bent van een dochter, volgden er geen pogingen om contact met u op te nemen (CGVS, p. 4-5). Indien uw broer er

daadwerkelijk op uit is om u te vermoorden en/of uw dochter af te pakken om haar tot de islam te bekeren, kan er redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat hij op zijn minst gepoogd zou hebben om u en/of uw dochter ook hier in België ter verantwoording te roepen. Dat uw familie in de gegeven omstandigheden zelfs niet eens bij uw zus naar u geïnformeerd heeft (CGVS, p. 4-5), is in deze opvallend en doet twijfels rijzen over de ernst van uw vrees.”

Zo verzoekende partijen in hun verzoekschrift aangeven dat rekening moet worden gehouden met het feit dat zij doofstom zijn, wat de contacten met het land van herkomst zeer moeilijk en bijna onmogelijk maakt, merkt de Raad op dat het wel mogelijk was om contact te onderhouden met verzoekster vriendin in Dagestan. Deze uitleg mist dan ook alle ernst.

Het loutere feit dat verzoeksters familie zich beschaamd voelt omwille van haar huwelijk met een christelijke Rus, de doop van hun kind en haar bekering, is niet van dien aard dat het zou gaan om vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

In de mate verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar het Tsjetsjeens strafwetboek waarin gesteld wordt dat de inbreuk van apostasie met de dood bestraft wordt, dient te worden opgemerkt dat deze verwijzing in casu niet dienstig is daar verzoekster afkomstig is van Dagestan en sedert februari 2012 woonachtig is in Novotsjerkask, Rusland, vanwaar verzoeker afkomstig is. Uit de door verzoekende partijen bijgebrachte verslagen van de Council of Europe d.d. 10 mei 2000 en van Refworld blijkt niet dat apostasie in Rusland met de doodstraf bestraft wordt, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekster noch verzoeker ooit problemen hebben gehad met de autoriteiten. Uit verzoeksters verklaringen blijkt tevens dat zij behalve haar broer, geen andere mensen vreest en met niemand anders problemen heeft. Het betoog van verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift geen beroep zullen kunnen doen op de bescherming van nationale overheden gezien zij het risico lopen door diezelfde overheden wegens apostasie ter dood veroordeeld te worden en dat zij hun godsdienst niet vrijuit zullen kunnen uitoefenen, berust niet op eigen ervaringen en weten zij geenszins hard te maken aan de hand van concrete elementen. Ook de verwijzing van verzoekende partijen naar het arrest nr. X van de RvV is in casu niet dienstig. De geciteerde rechtspraak betreft een individuele geval en heeft geen precedentwaarde. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden. Verzoekende partijen tonen geenszins aan zich in een vergelijkbaar geval te bevinden nu in het betrokken dossier de verzoekende partij van Iraanse afkomst is.

Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, tonen verzoekende partijen evenmin aan dat hun handicap, zoals zij ter terechtzitting opwerpen, hun problemen nog erger maken nu zij “zich niet kunnen weren”. Tevens blijkt uit niets en verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij omwille van het feit dat zij doofstom zijn geen beroep kunnen doen op de autoriteiten in hun land van herkomst, noch dat zij zich omwille hiervan niet elders kunnen vestigen binnen de Russische Federatie.

Wat betreft verzoekers vertroebelde relatie met zijn familie, het gegeven dat verzoekende partijen geen woonst meer zouden hebben en de aangevoerde moeilijkheden op de arbeidsmarkt, wordt in de bestreden beslissingen uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Verzoekende partijen voeren hiertegen noch in hun verzoekschrift noch ter terechtzitting enig verweer zodat deze motieven onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De door verzoekende partijen bijgebrachte attesten van Alpha-Signes, tonen enkel aan dat verzoekende partijen sinds januari 2013 bij de betreffende vzw in België de opleidingen Frans en Franstalige Belgische gebarentaal volgen alsook dat zij enkel vertrouwd zijn met de Franstalige Belgische gebarentaal en zij zodoende nood hebben aan een tolk die deze gebarentaal beheerst om te kunnen communiceren. Zoals in de bestreden beslissing correct wordt opgemerkt, bevatten deze attesten echter geen enkele informatie met betrekking tot de door hen ingeroepen vrees ten aanzien van de Russische Federatie.”

Wat betreft het doopselcertificaat van verzoekster, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat hieruit slechts blijkt dat zij in België gedoopt werd, maar geen informatie bevat aangaande de ingeroepen vrees ten aanzien van de Russische Federatie.

2.6. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en

het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. Waar, in ondergeschikte orde, gevraagd wordt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS